

Szűz Mária Lovagja

10/2024

41. szám - október
máriás havilap

Szűz Mária Lovagja

2024. október, 4. évf., 10. szám.
ISSN 2729-8809

Kiadja:

Misia Nepoškvrnenej o.z.
IČO: 53 482 697
Székhely: Horná 24/6,
946 19 Čičov

szuzmarialovagja@protonmail.com

Főszerkesztő és felelős kiadó:

Canavesi Ambrus M.

A szerkesztőség székhelye és levelezési címe:

Szűz Mária lovagja, Canavesi Ambrus,
Horná 24/6, 946 19 Csicsó
Szlovákia

Ára: nem értékesíthető
(Egy példány előállítási költsége kb. 0,5 euró.)

Nyomdai példányszám: 2600 db.
Regisztráció MK SR: EV 5986/21

Évente 12 alkalommal jelenik meg

Hogyan támogathat minket?

IBAN: SK05 0900 0000 0051 7751 2944

Számtulajdonos:

Misia Nepoškvrnenej o.z.
BIC SWIFT kód: GIBASKBX

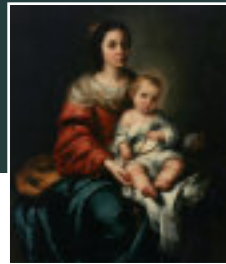
Imprimatur:

Egyházi jóváhagyással – Nagyszombati
Főegyházmegyei Hivatal, 2022. március
24-én, 2497/22 szám alatt.

Cenzor:

Ft. Nagy Péter

41 sz. 10/2024

Kép a címlapon:

Bartolomé Esteban Murillo,
kb. 1645: *Virgen del Rosario
con el Niño Jesús*. CC BY-SA
4.0, via Wikimedia Commons

Tartalom

- 4** A politikai ellenségek: nácisták és kommunisták
az Egyház ellen
Vass József
- 8** A Halloween csapdája
Bamonte Francesco atya
- 10** Mária Szeplőtelen Szíve és a
Szentlélek ajándékai
Antonelli Názáreti M. atya
- 12** Jézus Szentséges Szíve
és Mária Szeplőtelen Szíve (II.)
Apollonio Sándor M. atya
- 14** A legújabb kutatások megerősítik a torinói
lepel első századi eredetét
Barillas Martin, Catholic News Agency
- 20** Az Apostoli Hitvallás – Hiszekegy
Nagy Péter atya
- 22** Szent Ferenc élete
szerkesztőség
- 23** Az ima iskolájában
Pierre Clorivière

Vezércikk

Érdekes megjegyezni, hogy amikor lelki gyermekei megkérték Pietrelcina-i Szent Piót, hogy hagyjon rájuk egy lelki mondatot, amely igazi lelki testamentumként szolgálhat, az atya egy tisztán máriás tartalmú mondatot adott: „Szeressétek a Szűzanyát és szeretessétek, imádkozzátok a Szent Rózsafüzért és imádkoztassátok”. Pietrelcinai Szent Pio - ahogyan mindenki ismerte - misztikus adottságai és mennyei bölcsessége ellenére a rendkívüli gyakorlatiasság lelkivezetője és gyóntatója volt. Amiből a keresztény élet áll: a saját hit ápolása és az, hogy mások felfedezzék a hitet. Mi a legjobb módja annak, hogy az ember megélje a hitét és másokat Krisztushoz vezessen: a Szűzanya szeretete. Mi a legjobb módja a Szűzanya tiszteletének: a Szent Rózsafüzér. Nem véletlen, hogy Szent Pius a szent rózsafüzért a teológiai erényekkel kapcsolta össze: „A rózsafüzér hitünk összefoglalása, szeretetünk robbanása, reményünk támasza”. A teológiai erények tulajdonképpen azok a különleges erények, amelyeket a Szent Kereszttségben kaptunk, és amelyek által új kapcsolatot, természetfeletti kapcsolatot létesíthetünk Istennel... vagyis a hit, a remény és a szeretet által jobban megismerhetjük Istent, és intenzívebben szerethetjük őt. A teológiai erények tehát jelzik, hogy egyszerű teremtményből Isten gyermekeivé válunk. A szent rózsafüzér tehát a legjobb módja a teológiai erények megélésének és gyakorlásának. Ez a hit kompendiuma: azáltal, hogy a szent rózsafüzér Jézus Krisztus életének, halálának és feltámadá-

sának titkáról elmélkedünk, a megváltás kapituláris eseményeit idézi fel bennünk, és mélyebben megismerteti velünk azokat. Ez a remény támasza: a remény az az erény, amely bizonyosságot ad abban, hogy - ha megtartjuk törvényét - Isten meg akar minket menteni és a Paradicsomba akar juttatni. Nos, a rózsafüzér az „édes lánc, amely Istenhez köt bennünket”: akik életük minden napján imádkozzák a rózsafüzért, biztosak lehetnek abban, hogy a Paradicsomba jutnak, mert soha nem veszítik el a kapcsolatot és a kapcsolatot Istennel, és még ha bűnben élnek is, előbb-utóbb a rózsafüzér gyöngyei lesznek az a köté, amellyel kilépnek a bűnből és újjászületnek a kegyelemben. Végül a rózsafüzér a szeretet robbanása: az angyali üdvözlés ötvenszeri megismétlésével nemcsak a Boldogságos Szűz iránti feltétel nélküli szeretetünket ismételjük meg, hanem arra is kérjük őt, hogy tökéletes imáinkat fordítsa Isten felé, melegítse azokat szeretetének égő tüzeiben, és juttassa el a Mennybe. Szűz Mária igazi lovagja nem feledkezhet meg a Szent Rózsafüzér mindennapi imádságáról, és minden elfoglaltsága közepette talál időt arra, hogy a szeretetnek ezt a mindennapi cselekedetét Szűz Máriához intézze, és rajta keresztül soha ne veszítse el a szeretetközösséget a Magasságos és Mindenható Istennel.

Szeretné havonta
postai úton ingyenesen
kapni a „Szűz Mária
lovagja” havilapot?

regisztráljon a
<https://sml.missiomariae.com>
címen vagy okostelefonoddal
szkennelje be a QR-kódot

A politikai ellenségek: nácisták és kommunisták az Egyház ellen

Vass József

A katolikus egyház ellenségeivel szemben - akiket igyekszünk jobban megismerni, hogy tudatosabban imádkozzunk a megtérésükért - nem feledkezhetünk meg arról, hogy a katolikus egyházat nemcsak ideológiai, hanem politikai mozgalmak is támadják. Különösen az elmúlt évszázadban a katolikus egyháznak meg kellett küzdenie és szembe kellett néznie a kommunizmus és az újpogány náciizmus ellentétes totalitarizmusaival, de nem szabad elfelejtenünk, hogy a liberalizmus is ellensége az egyháznak.

A náci totalitarizmus

Nem fogunk sokat foglalkozni a nácizmussal, már csak azért sem, mert az szinte teljesen eltűnt, hanem inkább a kommunizmusra és a liberalizmusra, mint az Egyház fő ellenségeire térünk ki. Természetesen nem könnyű néhány sorban megállapítani, hogy mi volt a náciizmus, és milyen kapcsolatban állt a többi „fasiszta” mozgalommal. A rövidség kedvéért le kell szögezünk, hogy a náciizmus - annak ellenére, hogy konkordátumot javasolt és írt alá a katolikus egyházzal - újpogány mozgalomként alakította ki magát, amelyben Isten nevét gyakran használták (gondoljunk csak a „Gott mit uns”-ra, „Isten velünk”-ra), de gyakran kétértelműen. Az ősi germán kultúszokra való hivatkozás azt jelenti, hogy Isten neve alatt hol a népek történetét irányító személytelen sors, hol az anyaföld, hol a vér vagy a német faj áll. A náciizmus valójában olyan totalitarizmusként érvényesül, amely nem az emberi személyt állítja a politika középpontjába, hanem a német fajt és a német államot, két olyan fogalmat, amelynek meg kell próbálnia egybeesni, ezért a német földön más népek gyűlölete, üldözése és kiűzése egyoldalról, az eugenetika és vér tisztasága őrzése másoldalról következett. A náciizmus - amelyet XII. Pius Mit brennender Sorge című enciklikájával nyíltan elítélt - ekkor nemcsak az egyház ellenségévé vált, hanem üldözte is, számos papot, szerzetest és apácánővért internált és meggyilkolt. Bár önmagában nem állíthatja, hogy ateista mozgalom lenne, a nemzetiszocializmus keresztény elemeket majmol és használ fel a földi valóságok (föld, vér és faj) istenítésére, és szörnyű következetességgel állítja,

hogy ezeket az elveket alkalmazza. A különböző fasizmusok már más tézisa lennének, bár nagyon különböző valóságok mentek át e név alatt.

A kommunizmus felkélése

A kommunizmus az Egyház másik ellensége, sőt, sokkal radikálisabb ellensége: a nácizmust a pápák elsősorban túlkapásai és keresztényellenes politikája miatt ítélték el, a kommunizmus azonban gyökerében ateista. A kommunizmus, mint ismeretes, Karl Marx német gondolkodó és közgazdász elméleteiből fejlődött ki: a társadalom történelmi fejlődésének tanulmányozásakor Marx szerint alapvetően a gazdasági viszonyokat kell vizsgálni. Minden más - a kultúra, a művészet, sőt még a vallás is - valójában csupán a gazdasági viszonyok következménye, és valójában nem alkotja a történelem szerkezetét és törvényeit. Ehelyett a történelem szerkezete a gazdasági és munkaügyi viszonyokban, a szolgák és urak, a kapitalisták és proletárok közötti viszonyokban rejlik. Marx szerint a hűbéri korszak után a polgári korszak a kapitalisták uralmával kezdődött, akik az iparágakat birtokolják, míg a proletároknak csak a munkaerejük van a kezükben. Ezt a szakaszt szükségszerűen egy forradalom révén egy új szakasznak kell követnie, amelyet a javak közös tulajdona és a magántulajdon eltörlése jelez. Marx azonban nem szorítkozik a társadalom elemzésére: a filozófiának meg kell változtatnia a világot, ezért a proletárokat úgy kell nevelni, hogy tudatában legyenek a megnyíló új szakasznak, és készen álljanak arra, hogy átvegyék a hatalmat és a termelőeszközök birtoklását. Mint már Marx elméleteiben is látható, nincs helye sem Istennek, sem Krisztusnak és az Egyháznak, sem a transzcendencia semmilyen formájának: csak a gazdaság és a termelési viszonyok léteznek, a vallás pedig a „nép ópiuma”. A népek ópiuma, mert az örök és szellemi Paradicsom ígéretével megnyugtatja az embereket, hogy ne a földön keressék a boldogságot, hanem halasszák azt egy olyan jövőre, amely nem fog megvalósulni. Ezért van az, hogy Marx hűséges munkatársa - Friedrich Engels - szinte minden kísérleti és humán tudomány reformját a materializmus fényében kísérelné meg: semmi

sem létezik az anyagon túl, és minden az anyaggal magyarázható.

A marxizmustól a kommunista forradalomig

Valójában az idő múlásával még Marx tanítása is - amely korszakos fordulatot jósolt - ópiummá vált: Marx mint próféta kudarcot vallani látszott, és a kapitalizmus bukását ígérte, ami úgy tűnik, nem következett be. Ezért egy bizonyos ponton a kommunista pártok tagjai közül néhányan felismerték, hogy ezt a változást erővel és fegyverrel kell elérni: innen az oroszországi bolsevizmus és Lenin alakja. Érdekes azonban megjegyezni, hogy a bolsevik forradalom nemcsak a nemeseket és a kapitalistákat vette célba, hogy vagyonukat elkobozza, hanem mindenekelőtt a papokat, a szerzeteseket és általában minden hívőt és minden vallást. Sőt, éppen ezek ellen zúdították a sátáni gyűlöletet és a főtelmes üldözést: a kommunizmus igazi, nagy és egyetlen ellensége Isten lett, tanítása materialista ateizmus lett, minden hitvallás és vallás, különösen a kereszténység ellensége. Erővel és erőszakkal kellett az emberek fejéből kitépni minden Istenről alkotott elképzelést, hogy átneveljék őket egy materialista világmépre, amelyben nem is az ember állt az első helyen, hanem az ateista állam. Bár a javak közös tulajdonát hirdették, végül az állam lett a javak tulajdonosa,

és az állam sikeréért és nagyságáért hajlandónak kellett lenni arra, hogy az ember teljesen feláldozza magát: a totalitárius kommunista rendszerekben az emberi személy eltűnik, és elnyeli az állam. Az állam a kommunisták igazi új Istene. Ezért van az, hogy Erik von Kuehnelt-Leddihn, a nagy tudású osztrák-amerikai író joggal hasonlította a kommunizmust egy hatalmas kolostorhoz. Egy kolostorhoz, amelybe az emberek nem szabad választásukból, hanem kényszerből lépnek be, de amelybe az államnak való feltétlen engedelmességet, a kényszerített szegénységet (nincs magántulajdon) és a személyes önfeláldozás olyan szellemét kell megvallaniuk, amelyet a legszigorúbb karthauzi kolostorok is megirigyelnének. Mindezt azonban nem Istenért, hanem az államért és a proletariátus diktatúrájának kommunista eszméjéért.

Egyházi elítélések

Az egyház azonnal elítélte a kommunizmus tanításait, kezdve IX. Piusz Nostis et nobiscum (1849) kezdetű enciklikájával, majd különösen XI. Piusz Divini Redemptoris (1937) kezdetű enciklikájában, majd 1949-ben a kommunisták kiközösítésével. Egyrészt azért, mert nyilvánvalóan ateista feltételezéseken alapul, másrészt azért,

— БОГА НЕТ !

В. В. МЕНШИНОВ

БЕЗ БОГА ШИРЬ ДОРОГА
Издательство «Художник РСФСР»
1980 г., Тираж 5000 экз. 6213. Цена пачки 8 руб.
Формат 210х285 мм. Бумага белая. Тираж
тиражируется на. Выходного листа 10.
181921. Ленинград, Фабрика, 51

— 224 — 25
18-12-80
Издательство «Художник РСФСР», 1981

mert megfosztja az embert számos alapvető jogától - köztük a magántulajdon jogától -, és megfordítja az állam és az emberi személy közötti kapcsolatot: a kommunista rendszerben az ember az államért létezik, és nem fordítva. Ráadásul a kommunizmus - az örök élet tagadásával - egy olyan földi paradicsomot - a tulajdon nélküli társadalmat - ígér, amely soha nem létezett és soha nem is fog megvalósulni... inkább sok ember számára a megígért paradicsomból a gulágok pokla lett, a munkatáboroké, amelyekben tízmilliók haltak meg. Egy bizonyos ponton azonban - különösen a második világháború után - a kommunizmus megpróbálta magát másképp bemutatni a vallásos embereknek és különösen a keresztényeknek. Mivel nem sikerült teljesen szétválasztania az Istent és a hit fogalmát, megpróbálta a keresztényeket is hajójára ültetni: így jöttek létre a „keresztény kommunisták” különböző mozgalmak, akik a szegényekkel való szolidaritás nevében veszélyesen közel kerültek a kommunista ideológiához. Ebből született meg a „felszabadítási teológia” is, amely szerint Krisztus nem (csak) azért jön, hogy megszabadítsa az embereket a bűntől, hanem mindenekelőtt azért, hogy megszabadítsa őket a társadalmi, politikai vagy gazdasági elnyomás rabságából. Ebben az értelemben a papok és az egyház célja nem az lenne, hogy megmentse a lelkeket a Paradicsomba, hanem az, hogy felvilágosítsa a lelkiismereteket és biztosítsa a jobb életet itt a földön. A felszabadítási teológia tanításait a Hittani Kongregáció 1984-ben részben elítélte, de még inkább jó, ha emlékszünk Pio atya szavaira ahhoz, aki kommunista keresztényként mutatkozott be: „Kommunista keresztény? Micsoda balgaság ez?”

A kapitalizmus és a kommunizmus között

Igaz, hogy a valódi szocializmus a Szovjetunió bukása óta szinte teljesen eltűnt a világból, és ahol léte-

zik, ott jelentős változásokon ment keresztül: különösen a kommunista Kínában a kommunizmus nyíltan kapitalista vonásokat öltött... mindenesetre a hit és a transzcendencia minden formája elleni gyűlölet megmaradt, vagy legalábbis az a cél, hogy az egyházat leigázzák, a püspököket és papokat állami funkcionáriusokká tegyék. Az egyház így egyfajta állami szervvé válna, és egyformán részt kellene vennie az állami istentisztelet széles körben elterjedt formáiban. Amint itt világosan láthatjuk, nem is csupán az egyház szabadságának elvéről van szó, hanem az egyház saját céljait tekintve lényeges deformációról. A mai világban azonban óvakodnunk kell a kommunizmusra jellemző elemek behatolásától a nyugati, kapitalista világba is, amelyek - különösen a pénz és a bankok hatalmának nevében - az embereket ugyanilyen elvetendő rabszolgaságnak vetik alá, és nem erőszakkal, hanem a meggyőzés és az erkölcsi romlás erejével vezetik el őket a hittől. Kevés kivételtől eltekintve a nyugati világ baloldali mozgalmak már nem kapcsolódnak a történelmi kommunizmushoz. Már nem Marx tőkeelméletéről van szó, sem a szegények és a munkások jogainak védelméről... a szegények és a munkások helyére a jelenlegi baloldal a homoszexuálisokat, leszbikusokat, feministákat és a gazdagok más kategóriáit állította, akik már nem a lakhatáshoz, a munkához vagy a tisztességes bérhez való jogot követelik, hanem az úgynevezett polgári jogokat, azaz a rosszaságokhoz és a bűnökhöz való jogot. Az új baloldal, amely 1968 után kezdődött, valójában egy olyan baloldal, amely nemcsak elfogadta a burzsoá és kapitalista társadalmat, hanem magáévá tette annak hedonista és dekadens értékeit, és a vörös zászlót felváltotta a szírványos zászlóval

A Halloween csapdája

Bamonte Francesco atya

Itt közöljük Bamonte Francesco atya tavaly írt cikkének fordítását. Bamonte atya, a Mária Szeplőtelen Szíve Szolgái kongregáció tagja, legalább 20 éve ördögűző a római egyházmegyében, de már azelőtt is Gabriele Amorth atyának segített, és tőle tanulta az ördögűzés gyakorlatát. Miután 10 évig volt a Nemzetközi Ördögűző Szövetség elnöke, most annak alelnöke.

A Halloween ismét a küszöbön áll, és a kereskedelmi és fogyasztói gépezet már egy ideje mindenféle kutyut kínál a gyerekeknek és a fiataloknak. De az október 31-i éjszaka minden, csak nem buli vagy tréfa. A világháló például halálos csapdákat rejt a tökös és a hátborzongató trükkök közé. Egyes gyermekoldalakon, ahol horrorisztikus karaktereket és forgatókönyveket írnak le, még olyan linkek is vannak, amelyek egyenesen a sátánizmus és a fekete mágia oldalaira vezetnek. Ennek az oka, hogy azok, akik társadalmilag tervezik és terjesztik a gonoszságot, tudják, hogy az ezoterikus és okkultista nyelvezet szimbólumaihoz és tartalmához szoktatva a gyerekeket, amikor azok gyermekké és felnőtté vál-

nak, természetes és ismerős módon közelednek majd az okkultizmushoz, amelyet az ördög munkatársai a kereszténységgel szemben álló alternatívának tekintenek az új generációk számára.

A Halloween nem egy őszi farsangi mulatság. Ez egy pogány ünnep szekularizált és szinkretista újbóli bemutatása: a kelta eredetű Samhain ünnep, amelynek során - az október vége és november eleje közötti éjszakákon, amelyek egybeesnek a kelták újévével - a druidák állat- és emberáldozatokat, valamint engesztelő szertartásokat mutattak be. A mindenszentek ünnepe általi állítólagos keresztényesítése nemcsak gyenge, hanem hamis és veszélyes indoklás is. A Halloween többször is tragé-

diák és mészárlások színhelyévé vált világszerte. Ez a véletlen egybeesés egyáltalán nem véletlen. Szeretném felidézni a legalább fél évszázada Halloween környékén elkövetett bűntetteket, mint például - az utóbbi években - a hírhedt perugiai gyilkosságot¹.

Gyermekek eltűnése is előfordul az „ünnep” környékén. Ahogyan a keresztény hit és szimbólumok elleni istenkáromlások és szentségtörések is megszorodnak. Mindez hozzájárul a Halloween nem csak okkult és démoni, de bensőségesen erőszakos keretének meghatározásához, amely a sátánisták által kedvelt Samhain rítusából ered, az emberiség ellenségeinek számító gonosz erők ünneplésére és felmagasztalására. Tavalyelőtt a dél-koreai Szöulban példátlan mészárlás történt. 2022. október 29-én este, a Halloween-ünnepség alatt Itaewon kerületben legalább 158 ember, főként fiatalok haltak meg a tömegben. Az áldozatok közül négyen tizenévesek voltak, 95-en a húszas, 32-en a harmincas, 9-en a negyvenes éveikben jártak. A sátánisták nagy elégedettséggel fogadták ezt a tragédiát, nem utolsósorban azért, mert tudjuk, hogy Halloween előtt a sátánhoz „imádkoznak”, hogy valami különleges véres tett történjen. Ugyanakkor ezzel nem akarunk közvetlen összefüggést megállapítani a tragikus esemény és az ördögi „imák” között, de nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy az a hatalmas tömeg, ilyen kis helyen, valóban a Halloweent ünnepelte.

Kevesen tudják, hogy a Gonosz hívei ezen az éjszakán, mint ahogyan az azt megelőző és követő éjszakákon is, a tiszteletére végzett perverz rituálék során felajánlják neki mindazok játékait, szórakozásait és „energiáit”, akik a Halloween megünneplésével többé-kevésbé tudatosan a sötétség világát idézik meg. Valójában meg vannak győződve arról, hogy ez erősíti az ördög hatalmát a társadalomban és önmagukban is, akik megidézik őt, felajánlják neki, sőt, akár a felebárat életét is feláldozzák neki.

Ezért mi, ördögűző papok nem fáradunk el figyelmeztetni erre a hátborzongató alkalomra, amely nemcsak az erkölcstelen vagy veszélyes magatartás, hanem az ártalmatlannak tartott szórakozás könnyedségével is előkészítheti a terepet az ördög jövőbeli rendkívüli tevékenységének, de lehetővé teszi számára, hogy aláássa és elcsúfítsa a fiatalok lelkét.

Különösen a szülőkhöz, apákhoz és anyákhoz fordulok, és mindazokhoz, akik felelősek a gyermekek és fiatalok neveléséért, életre való neveléséért. Tudassák velük, hogy a terv, hogy gyermekeiket Krisztus és általában az emberiség ellenségének karjaiba juttassák, mindig leselkedik rájuk. Különösen ezekben a napokban.

¹ A perugiai gyilkosság híres bűnügy Olaszországban. 2007. október 31-ről november 1-jére virradó éjszaka egy perugiai diáklakásban holtan találták Meredith Kercher angol diáklányt, akinek a torkát késsel vágták át. A per nagyon zaklatott volt, de az biztos, hogy a bűncselekmény a perugiai egyetem külföldi diákjai és drogдилerek körében történt.

Mária Szeplőtelen Szíve és a Szentlélek ajándékai

Antonelli Názáreti M. atya

Mielőtt rátérnék a Mária Szeplőtelen Szívében jelen lévő Szentlélek minden egyes ajándékának tárgyalására, helyénvalónak tartom, hogy általánosságban beszéljek az ajándékokról és jelenlétükről Mária Szentséges Szívében.

Mik a Szentlélek ajándékai

A Katolikus Egyház Katekizmusa azt tanítja, hogy a Szentlélek ajándékai „maradandó készségek, amelyek az embert tanulékonyra teszik, hogy kövesse a Szentlélek indításait. A Szentlélek hét ajándéka a bölcsesség, az értelem, a jótanács, a lelki erősség, a tudomány, a jámborság és az istenfélelem. Teljességükben Krisztushoz, Dávid fiához tartoznak. (Vö. Iz 11:1-2) Kiegészítik és tökéletessé teszik azok erényei, akik megkapják őket. A híveket tanulékonyra teszik arra, hogy készségesen engedelmeskedjenek az isteni sugallatoknak”. (KEK 1830-1831)

Először is, Isten ezt a hét ajándékot a keresztségi során helyezi a lelkünkbe. Aztán a bérmlás során a Szentlélek

ajándékait még bőségesebb és tökéletesebb módon adja nekünk: „A bérmlás szentségének hatása a Szentlélek sajátos kiadása, amint az egykor, pünkösdi napján az Apostolokkal történt.” (KEK 1302) A Szentléleknek ez a kiadása „gyarapítja bennünk a Szentlélek ajándékait”. (KEK 1303)

Mária Szeplőtelen Szívében

A Katekizmus, helyesen, azt akarta pontosítani, hogy ez a hét ajándék „teljességükben Krisztushoz tartoznak”, de aztán hozzá kell tennünk, hogy Mária Szeplőtelen Szíve is rendelkezik velük a maga teljességében. Nyilvánvaló, hogy ez egy másfajta teljesség, analóg a különbséggel a kegyelem teljessége között, amely Jézusban van (vö. Jn 1,14) és amely Máriában van. (vö. Lk 1,28) Ebben a tekintetben hasznosnak tűnik, ha ismét felidézzük, amit Boldog IX. Piusz írt, tekintélyesen és hitelesen értelmezve a Szentírás és az egyházatyák tanítását: „Maguk az egyházatyák és az egyházi írók is teljesen meg voltak győződve

arról, hogy Gábrriel angyal, amikor a Boldogságos Szűznek az Istenanya igen magas méltóságáról adott hírt, magának Istennek nevében és parancsára kegyelemmel teljesnek nevezte őt, azt tanította, hogy ezzel a különleges és ünnepléses, korábban soha nem hallott köszöntéssel azt hirdették, hogy az Istenanya minden isteni kegyelem székhelye, a Szentlélek minden karizmájával fel van díszítve, sőt szinte végtelen kincse és kimeríthetetlen mélysége ugyanezen isteni ajándékoknak.” (Ineffabilis Deus) Utána mindenki átvette ezt a tanítást, ahogy a 20. század legnagyobb mariológusa, Roschini atya is: “A megszentelő kegyelem teljességével együtt, személyes létezésének első pillanatától kezdve ott volt az erények és a Szentlélek ajándékainak teljessége is”.¹

A tiszteletreméltó María de Jesús de Ágreda nővér által kínált leírás

Ezt a két, korábban idézett szöveget azért akartam újra elővenni, hogy garanciaként és szilárd alapként helyezzem el őket, amelyre a Szentlélek ajándékainak a Szűzanyában való jelenlétéről szóló csodálatos leírást - amelyet a misztikus María de Jesús de Ágreda ajánlott fel nekünk - helyezzem. A következőket írja: “A szentséges Mária a Szentlélek minden ajándékát birtokolta. Ezekkel mintegy bizonyos joggal rendelkezett, hiszen ő volt az isteni Ige anyja, akitől a Szentlélek származik, akinek a Szentléleknek tulajdonítják ezeket az ajándékokat. Mivel ezek az ajándékok az anya különleges méltóságához kapcsolódtak, következésképpen ezek az ajándékok kellő arányban és minden más lélektől olyan mértékben különböznek benne, mint amilyen különbség van aközött, hogy Isten anyjának nevezi magát, és minden más teremtmény között.

Ez azért is volt így, mert a nagy Királynő ebben a méltóságában és büntelenségében nagyon közel állt a Szentlélekhez, míg minden más teremtmény nagyon távol állt tőle, akár a bűnösség, akár a közös lét távolsága miatt, és nem volt más kapcsolata vagy rokonsága az isteni Lélekkel. Ha Krisztusban, a mi Megváltónkban és Tanítónkban úgy voltak, mint az eredetben és forrásban, akkor Móriában, az ő méltó anyjában is úgy kell lenniük, mint egy tartályban vagy tengerben, ahonnan minden teremtményre kiáradnak, mivel az ő bőséges teljességéből az egész Egyházra kiáradnak. Salamon ezt egy másik metaforával fejezte ki a Példabeszédekben, mondván, hogy a Bölcsesség hét oszlopra épített házat, megterítette, elkészítette a bort, és meghívta a tanulatlanokat és az értelmetleneket, hogy kihúzza őket az ostobaságból, és megtanítsa őket az okosságra. Nem állok meg, hogy ezt megmagyarázzam, mert nincs olyan katolikus, aki ne tudná, hogy a legszentebb Mária volt a Magasságosnak ez a csodálatos lakhelye, amelyet szilárdsága és szépsége miatt e hét ajándékra épített és alapított, hogy ebben a misztikus házban készítsen

elő az egész Egyház lakomáját; mert Móriában kész az asztal, az étkezés, hogy mi mindnyájan, Ádám kis és tudatlan gyermekei, eljövünk, hogy jóllakjunk a Szentlélek hatásával és ajándékaival. Amikor ezeket az ajándékokat fegyelemmel és az erények gyakorlásával, az ellentétes viciumokat (rossz szokások) legyőzésével szerzik meg, az istenfélelem az első helyen áll; Krisztus Urunknál azonban Iza-jás a bölcsesség ajándékától kezdve kezdte el felsorolni őket, amely a legmagasabb, mert tanítóként és vezetőként kapta őket, nem pedig tanítványként, hogy megtanulja őket. Ugyanezzel a sorrenddel kell ezeket az ő szentséges Anyjában is figyelembe vennünk, mert az ajándékokban jobban hasonlított legszentebb Fiára, mint a többi teremtmény rá.”²

A bölcsesség és az értelem ajándéka a Szentséges Móriában, a tiszteletreméltó Ágredai Jézus Mária szerint

“A legfőbb Jóság folyójának lendülete, amelyet oly sok évszázadon át visszatartottak, végül megörvendeztetten Isten e városát azzal az árral, amely az Atya Egyszülöttje által, aki benne (Móriában) lakott, az ő szentséges lelkébe ömlött; mintha - ahogy mi értjük - az Istenség végtelen tengerét bocsátotta volna ki a bölcsességnek ebbe a pelagusába (a hatalmas tengerébe), ugyanakkor Mária segítségével hívhatta a bölcsesség szellemét. Sőt, hogy őt segítsen hívhasssa, eljött hozzá, hogy ezt a bölcsességet tettes nélkül megtanulhasssa és irigység nélkül továbbadhasssa, ahogyan tette is, mert az ő bölcsessége által a megtestesült örök Ige fénye jelent meg a világnak. [...] A szentséges Mária, a mi királynőnk, mindezt a bölcsesség ajándékával tudta és ízlelte, amely eredeti forrásából itatva, gondolatának szava maradt. Itt kapta meg Isten erejének ezt a kiáradását, őszinte szeretetének ezt a kisugárzását, amely szeplőtelenre tette őt, megőrizve őt a bűntől, amely a halandók lelkét megfertőzi, és így Isten fenségének szeplőtelen tükrévé tette. Ebből merítette azt a szellemet, amelyet a bölcsesség tartalmaz, azt a szellemet, amely eszes, szent, egyedülálló, sokrétű, finom, mozgékony, átható, makulátlan, tiszta, ártalmatlan, a jó szeretője, éles, szabad, jótékony, az ember barátja, stabil, biztos, aggodalmak nélkül, mindenható, mindent látó, és amely minden értelmes, tiszta, finom szellemet áthat. Mindezek a tulajdonságok, amelyekről a Bölcsesség könyvének szerzője beszélt, egyedülálló és tökéletes módon megtalálhatók a szentséges Móriában, az ő egyszülött Fia után. A Bölcsességgel együtt jutott hozzá minden jó, és mindenben a bölcsességnek és az értelemnek e legmagasabb rendű adományai megelőzték őt, úgyhogy a többi erény minden cselekedetében ezek vezették, és mindegyikben látszott annak a páratlan bölcsességnek a lenyomata, amellyel munkálkodott.” (602-603)

¹ G. M. Roschini, OSM, Maria Santissima nella storia della Salvezza. Trattato completo di mariologia alla luce del Concilio Vaticano II, Editrice M. Pisani, Isola del Liri 1969, vol. III, 280-281.

² Ágredai Jézus Mária, Isten Misztikus Városa, II. könyv, 13. fejezet, 600-601. sz.

Jézus Szentséges Szíve és Mária Szeplőtelen Szíve (II)

Apollonio Sándor M. atya

Miért kérte a Szent Szív Franciaország megszentelését (Paray le Monial, 1689) és a Szeplőtelen Szív Oroszországot (Tuy, 1929)? Mert ez a két nemzet Isten kegyeltje, arra hivatott, hogy a kereszténységet az egész világon terjessze, de azzal a feltétellel, hogy megfelel az Ég kéréseinek. Ellenkező esetben rájuk is érvényes a szigorú evangéliumi figyelmeztetés: „Ha a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják, s az emberek eltapossák” (vö. Mt 5,13).

Mit jelentenek az ilyen mennyei ígéretek?

Ezek az egyetemes üdvözítő akarat megvalósulását jelentik, amelyet Szent Pál tömör formában fejez ki: „Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság ismeretére” (1Tim 2,3).

De - mondják majd -: a szentségek már megvannak, nincs szükségünk semmi másra, hogy üdvözüljünk. Válasz: A szentségek a kegyelem rendes útja, amely megmenthet bennünket, de a szentségek és az áhítat sürgetnek bennünket arra, hogy azt a legbiztosabb, legkönnyebb, legtökéletesebb és legkitartóbb módon fogadjuk és éljük meg.

Miért van szükség a Szentséges Szívek iránti áhítatra, jobban, mint sok más lehetséges áhítatra?

Először is, itt látjuk Isten akaratát, hogy a Szeretet többségét minden természetes és természetfeletti erény és tökéletesség fölött kinyilvánítsa. Jézus és Mária Szentséges Szíve hitünk e szentséges igazságát ábrázolják: Isten maga a Szeretet (1Jn 4,16), és Jézus és Mária Szeretetében az isteni tökéletesség tükröződik. Sőt erre a tökéletességre

való tekintettel maga a világegyetem is létrejött. Minél inkább közelednek a férfiak és nők, mindannyiunk és mind-egyikük, közösségileg és egyénileg, Jézus és Mária Szívének tökéletes szeretetéhez, annál inkább dicsőítik Istent, és annál inkább válnak az igazi fejlődés és a társadalmi jólét eszközeivé. A szeretet természetesen nem jóságot vagy érzélgősséget jelent; ellenkezőleg, az Isten és a felebarát iránti teljes önfeláldozó szeretetet jelenti az önfeláldozásig: „nincs nagyobb szeretet, mint ez, hogy valaki életét adja barátaiért” (vö. Jn 15,13). A tökéletes szeretet feltételezi minden erény tökéletességét, különösen a Hitét, amely nélkül a szeretet nem lehetséges.

Azt fogják mondani: vajon az üdvösség ígéretei nem kedveznek-e a keresztény élet lazításának, miután az ember elnyerte az üdvösség erkölcsi bizonyosságát?

Nem, a Szent Szívek kéréseinek érvényes teljesítésének feltételei ezt kizárják:

1) A szentáldozást Isten kegyelmének állapotában, a jóságban való kitartás akaratával és azzal az elhatározással kell végezni, hogy jó keresztényként éljünk.

2) Ha valaki halálos bűn tudatában áldozna, nemcsak hogy nem biztosítaná magának a Paradicsomot, hanem az isteni kegyelemmel való ilyen méltatlan visszaéléssel nagy büntetést érdemelne, mert Jézus Szívének tisztelete helyett szörnyen meggyalázná azt a legsúlyosabb bűn, a szentségtörés elkövetésével.

3) Aki azért végezné ezeket a szentáldozásokat, hogy aztán szabadon átadja magát a bűnös életnek, az ezzel a perverz szándékával megmutatná, hogy a bűnhöz ragaszkodik, és ezért minden szentáldozása szentségtörés lenne, és bizonyosan nem állíthatná, hogy a Paradicsomot biztosította. Valójában a halálos bűn állapotában elkövetett szentáldozás nemcsak a Nagy Ígélet eléréséhez érvénytelen, hanem szörnyű szentségtörés, amelyért Jézus azt mondta Szent Brigittának, hogy „nincs a földön olyan győtrelem, amely elégséges lenne ennek megbüntetésére!”.

Ha az első 9 pénteki és/vagy az első 5 szombati napot érvényesen megtartottuk, a kegyelem már nem szolgál istenfélelemre készítő bennünket az Ő fenyegetései miatt, hanem gyermeki félelemre az Ő atyai szeretete miatt.

Miért követik a Szeplőtelen Szív ígéretei a Szent Szív ígéreteit?

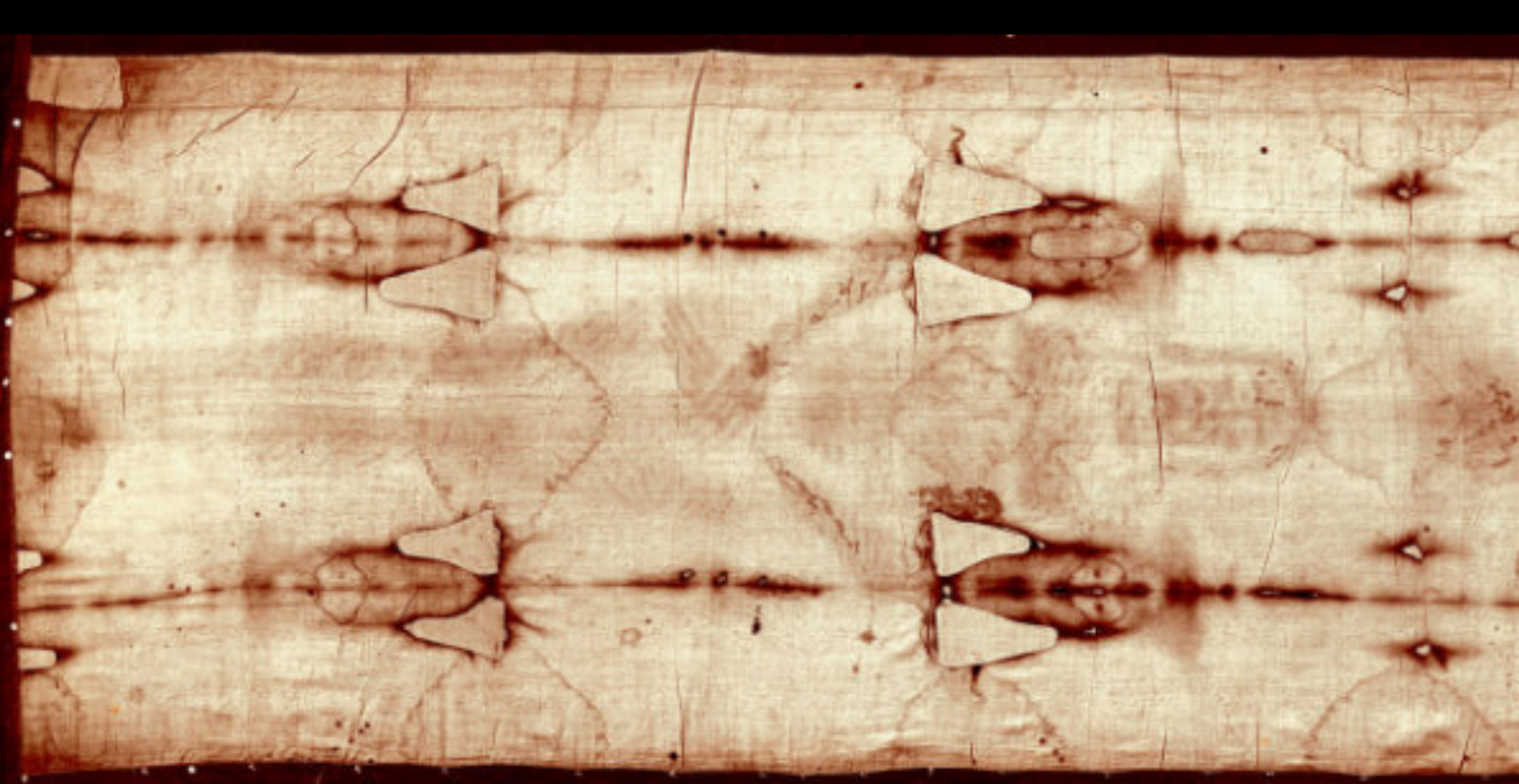
Lucia nővér válasza: Mert sokan kezdik el az első 9 pénteki napot, de kevesen fejezik be. Az 5 szombat az isteni kegyelem túláradó bősége, amelyet a Boldogságos Szűz a szeretettől égő és fájdalomtól áthatott Szeplőtelen Szívének érdemei által nyert el. Növeli a bűn hatalmát a világban? Növeli az irgalmasság erejét is, hogy megtérítse és megmentse a bűnösöket. Mindenesetre az első 5 szombat gyakorlása nem áll ellentétben az első 9 péntekkel: a legjobb, ha mindkettőt gyakoroljuk.

Javasolhatunk azonban egy másik magyarázatot is. Az áhítat fejlődése a hit intelligenciájának útját követi. Az Igazság mindig ugyanaz, de ismerete mindig növekszik, mivel az Igazság végtelen, a mi ismereteink pedig végesek. A hit intelligenciájának fejlődésében van egy „Igazságok hierarchiája”: először jön a Szentháromság Isten, aztán jön Jézus Krisztus, a megtestesült Isten, majd jön a Boldogságos Szűz Mária, a megtestesült Isten Anyja. Ezt a sorrendet követve tehát logikus volt, hogy a Mária Szeplőtelen Szívéről szóló kinyilatkoztatásokat megelőzik a Jézus Szívéről szóló kinyilatkoztatások.

És helyénvaló volt, hogy ezekre ebben a történelmi korban és ebben a nemzetben, az „Egyház elsőszülött leányában” kerüljön sor. Jézus Szentséges Szíve valójában Isten mérhetetlen irgalmasságát nyilvánította ki egy olyan időszakban, amikor a társadalomra, különösen a francia társadalomra negatívan hatottak a janzenista eszmék, a protestáns és puritán pesszimizmussal beszenyezve, amelyek elidegenítették az embereket a szentségektől és kétségbeesésbe kergették őket. Ez volt az az időszak is, amikor a francia egyetemeken kikelt a felvilágosodás ideológiája, amely a következő évszázadban tört ki, és amely az „ész istennőjének” felmagasztalásához vezetett a hittől és a szentek áhítatával szemben, a francia forradalom drámai kimenetelével, amely minden későbbi világforradalom anyja volt, beleértve a kommunista forradalmat is. E kezdődő rosszal szemben a Mennysország ellenszere az első 9 péntek áhítata és Franciaország Jézus Szent Szívének szentelése volt.

A 20. században, a Szeplőtelen Fogantatás dogmájának kihirdetése és annak Lourdes-i megerősítése után az Egyház kész volt megérteni, hogy Jézus Szíve mellett a tökéletesség csúcsa Mária Szívében található, és hogy Jézus Szívének minden irgalma folyamatosan Mária Szívébe száll át, akire maga Jézus bízta az irgalom teljes gazdaságát.

A Szent Szív iránti odaadás volt az ellenszer a 18. század janzenizmusa és felvilágosodása ellen; a Szeplőtelen Szív iránti odaadás az ellenszer a 20. századi kommunizmus tévedései ellen, amelyek mind a mai napig tartanak. A Jézus Szívének szentelés volt az eszköz arra, hogy megőrizzük Franciaországot a francia forradalomtól; a Szeplőtelen Szívnek szentelés az eszköz arra, hogy megtérítsük Oroszországot a bolsevik forradalom borzalmaitól. Jézus Szívének ígéretei az isteni irgalom túláradó bőségét nyilvánítják ki; a Szeplőtelen Szív ígéretei az isteni irgalom túláradó bőségét nyilvánítják ki Mária Megváltó érdemein keresztül, egyesülve Jézus, a Megváltó érdemeivel. Minden rossznak megvan az arányos gyógy módja. De vajon tudtában vagyunk-e annak, hogy a kommunista ideológia mára beivódott nyugati társadalmunkba, és mi vagyunk azok, akiknek szükségünk van a Szeplőtelen Szívnek való felszentelésre, hogy elálljunk istentelen és perverz materializmusunktól, és visszatérjünk Istenhez?

A legújabb kutatások megerősítik a torinói lepel első századi eredetét

Catholic News Agency, Barillas Martin

A keresztények évszázadok óta az első századra datálják a torinói lepel eredetét. Robert Rucker ipari és nukleáris mérnök szerint a lepelrel kapcsolatos legújabb kutatásai ezt igazolják.

„A torinói lepel a Biblia mellett az emberiség második legértékesebb kincse” - mondta Rucker a CNA-nak. A leplet jelenleg az olaszországi Torinóban, a Keresztelő Szent János-székesegyház mellett található Szent Lepel kápolnában őrzik.

Rucker több mint 10 éve tanulmányozza Jézus testeének a lepelre került lenyomatát, annak fizikáját. A Lepelkutatás című honlapján megkérdőjelezi azokat a következtetéseket, amelyek szerint a lepel a Kr. u. 1260 és 1380 közötti időszakból származik, ami a szkeptikusok

szerint arra enged következtetni, hogy a lepel egy középkori hamisítvány.

1988-ban a tudósok a lepelről levágott apró mintákat használták fel a bennük lévő szén-14 izotópok mennyiségének meghatározására, és eközben a minták megsemmisültek. A radioaktív szén-14 izotóp a szén egy olyan változata, amely többlet neutronokat tartalmaz, amelyek az atomoknál kisebb részecskék. Idővel a szén - 14 a szerves anyagokban, például a csontokban és a növényi anyagokban nitrogén - 14-re bomlik. A mintában megmaradt szén - 14 atomok aránya szolgáltatja a minta korának becsléséhez szükséges adatokat.

Rucker szerint számításai azt mutatják, hogy az 1988-as szén-14 kormeghatározás hibás, mert nem veszi figyelem-

A 3D-s bronzkorpusz látványa. Forrás: Barillas Martin

be a Jézus testéből a feltámadáskor kibocsátott sugárzást, amely neutronokat tartalmazott, amelyeket a lepel elnyelt, és új szén-14 atomokat képeztek, ami az adatok téves értelmezéséhez vezet.

„A szén-14-essel kapcsolatos dátumok nagymértékben tévesek lehetnek, ha a szén-14 és a c-12 arányát a mintában valami más megváltoztatta, mint a szén-14 bomlása” - magyarázta Rucker. „Az 1260-1380-as Szénizotópos kormeghatározásra hat különböző magyarázatot adtak. Az első magyarázat a Nature magazin szerkesztőjének írt levélben jelent meg 1989-ben. Tom Philips, aki részecskefizikából doktorált, azt javasolta a Nature-nek, hogy a legkézenfekvőbb magyarázat az, hogy a lepelben neutronelnyeléssel új szén-14 atomok keletkeztek”.

„Ezt a javaslatot” - mondta Rucker - »nem követték nyomon, amíg 2014-ben el nem végeztem a nukleáris elemzés számítógépes számításait«.

Rucker október 6-7-én workshop-ot tart kutatásairól a michigani Ann Arborban, a Michigani Szent Tamás plébánián és a Michigani Egyetemen. A Michigan-Ann Arbor-i Egyetemen szerzett alap- és mesterdiplomát, valamint nukleáris mérnöki és gépészmérnöki szakmai oklevelet.

Igazolványait 38 évnyi, az atomenergia-iparban szerzett tapasztalat erősíti, amelynek során nukleáris reaktorok tervezésével kapcsolatos számítógépes számításokat és kísérleti adatok statisztikai elemzését végezte. A lepel kutatásával 2013 óta foglalkozik, és a dátummal kapcsolatos nukleáris elemző számítógépes kalkulációkat végzett.

Paola Conti Puorger, aki a római Pápai Athenaeum Regina Apostolorumban szerzett doktori fokozatot repülőmérnöki tudományokból és posztgraduális diplomát a lepel tanulmányozásából, a Szent Tamás plébánia híve, és ő vezeti a lepelről szóló állandó Othonia-kiállítást, amely egy fényképes reprodukciót, egy 3D-s hologramot és egy bronzból készült képmást tartalmaz, amely a sírban fekvő Jézust ábrázolja feltámadása előtt, amint az a leplen lévő lenyomatból kiderül.

Az Othonia egy római székhelyű kutatóközpont, amely a lepelrel kapcsolatos ismeretek megőrzésével, népszerűsítésével és terjesztésével foglalkozik.

„Rucker évek óta tanulmányozza a leplet, és hiteles szavakat tud mondani a róla szóló tudományos kutatásokról. „A lepel a legjobb hír, amit ebben az életben kaphatunk: hogy bűneink megbocsátva vannak, hogy szeretnek minket, hogy fontos méltóságunk van, hogy erre a képmásra vagyunk hivatottak önmagunkban, és hogy ugyanezzel a

Bill Asbaugh atya, a michigani Ann Arbor-i Szent Tamás Apostol plebánosa és Paola Conti Puorger, az állandó kiállítás gondnoka a Szent Lepel fényképes reprodukciója előtt áll. Forrás: Barillas Martin

szeretettel vagyunk hivatottak szeretni. Ez az igazság és az emberiség igazi boldogsága” - mondta Conti Puorger.

„Olyan, mintha az evangéliumot szemlélnénk, és nagyon is élőnek látnánk. Mint az Eucharisztia, Krisztus teste és vére ott van. Ez egy élő jelenlét. Ez nem egy ereklye” - mondta.

2015-ben Ferenc pápa imádkozott a lepel előtt, és egy Angelus-beszéd során azt mondta: „A lepel Jézus mártírlátt halt arca és teste felé vonz [minket]”.

A továbbiakban így folytatta: „Ugyanakkor [minket] minden szenvedő és igazságtalanul üldözött ember arca felé taszít. Ugyanabba az irányba taszít bennünket, mint Jézus szeretetének ajándéka.”

Sem a pápa, sem közvetlen elődei nem nyilatkoztak a lepel hitelességéről.

A leplet évszázadok óta tisztelik Észak-Olaszországban, ahol a nagyhatalmú Savoyai család őrizte. A tulajdonjog 1983-ban került a pápához. Amikor 1898-ban kiállították, engedélyt adtak a fényképezésre. Kiderült, hogy természetes negatív kép, és túlmutat egy középkori hamisító kompetenciáján.

1981-ben a Torinói lepel kutatási projekt nemzetközi tudóscsoportja megállapította, hogy a képen egy „megostorozott, keresztre feszített ember” látható, amelyet nem művész készített. Azt mondták, hogy a vérvizsgálat pozitív lett. De hogy hogyan készült a kép, az egy olyan kérdés, amely „továbbra is megoldatlan”.

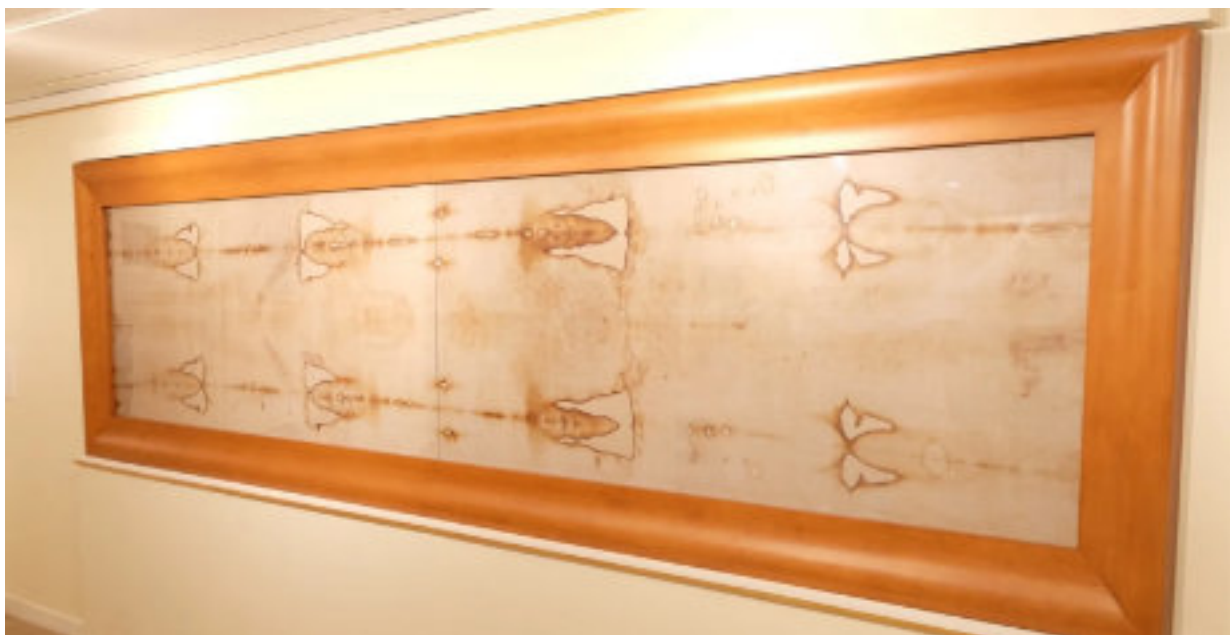
„A lepel keresett minket” - mondta Conti Puorger. „Szent Tamáshoz gondviselészerűen érkezett, ezért úgy gondolom, hogy maga az Úr hívja az embereket, hogy jöjjenek el”.

„Az emberek sok mindent keresnek” - mondta Bill Asbaugh atya, a Szent Tamás Apostol plebánosa a CNA-nak. „Gyakran azt gondolják, hogy a tudomány ellentmond a hitnek. Pedig ennek éppen az ellenkezője van. A tudomány segíti a hitet”.

Angolból fordította Prítoka József

forrás:

<https://www.catholicnewsagency.com/news/259521/nuclear-engineer-says-latest-research-confirms-first-century-date-of-shroud-of-turin>

A szent lepel fényképes másolata, ahogyan az a michigani Ann Arborban található Szent Tamás Apostol Plébánián állandó kiállításon látható. | Forrás: Barillas Martin

A töviskorona makettje, amely a Szentföldön talált fák valódi ágaiból és töviseiből készült. Forrás: Barillas Martin

PIO ATYA

az erkölcsi élet mestere

Canavesi Ambrus M. atya

Pietrelcinai Szent Pio atya hivatása szerint nem volt teológus, sőt, soha nem is kapott prédikálási engedélyt előjáróitól, és szentmiséi inkább azért voltak magával ragadóak, mert a szent szenvedélyesen élte át Krisztus szenvedését. Mindazonáltal Szent Pio atya gyónatásai és lelki vezetése révén nagyszerű erkölcsi és lelki tanítást adott a mai embereknek. Erre utalunk azzal, hogy megpróbáljuk megmagyarázni a szent kijelentéseit – sokszor megdöbbentők a modern ember fülének - amelyekről azok számoltak be, akik ismerték és találkoztak vele.

M. C. úr Pesaróból egy barátja vezetésével San Giovanni Rotondoba megy, mert Pio atyánál szeretne gyónni. A gyónásban, az első kérdés után, hogy mennyi idő telt el az utolsó gyónása óta, hallja, hogy az atya megkérdezi: „Jár-e vasárnaponként misére?” „Nem mindig.” Azonnal hallja, amint határozott hangon Pio atya azt mondja: „Menj el!” Megpróbál védekezni: „De atyám...”. De Pio atya még határozottabban rászól: „Menj csak, és gyere vissza két hónap múlva!” Az úr elment, és meggyónt egy a zárdában egy kapucinus atyának. Visszatér Pesaróba, és többé nem hiányzik a miséről. Majd két hónap múlva újra megjelenik San Giovanni Rotondóban. Vasárnap megteszi az utat, és hétfőn gyónni megy. Pio atyaz első kérdése ismst ez: „Jársz-e misére?” Magabiztos és egyértelmű a válasz: „Igen, atyám!” „Tegnap is elmentél a misére?” „De, atyám, tegnap már úton voltam, hogy eljöj-jek önhöz!” „Menj most el, majd gyere vissza újra. Vasárnap először a misére menj!” Később buzgó lelki gyermek lett, és aktívan részt vett az imacsoportokban is. (Forrás: Don Attilio Negrisoló, Don Nello Castello, Padre Stefano Maria Manelli, Padre Pio nella sua interiorità. Figlio di Maria, francescano, stigmatizzato, sacerdote, apostolo, guida spirituale, Edizioni San Paolo, Roma, 1997)

A vasárnapi szentmisén való részvétel a keresztény ember első kötelessége, amelyet a Tízparancsolat

harmadik pontja mond: „Az Úr napját szenteld meg!” A zsidók számára az ünnepnap, a hetedik nap a szombat volt, a hét utolsó napja, amelyen arra emlékeztek, hogy Isten is megpihent, miután megteremtette a világot. Számunkra viszont az ünnepnap a vasárnap - a nyolcadik nap - Jézus feltámadásának napja, amelyen az emberiség kegyelemben újjászületett, és így bizonyos értelemben újjáteremtődött. Ezért állapította meg az Egyház ősidők óta, hogy minden kereszténynek kötelessége az Úr napján, tehát vasárnap részt venni a szentmisén. Ez minden keresztény számára feltétlen kötelesség, amelynek csak a fizikai vagy erkölcsi lehetetlenség szab gátat. A fizikai lehetetlenség alatt a betegség vagy súlyos gyengeség állapotát értjük, a legközelebbi templom saját erőből való elérésének lehetetlensége miatti akadályoztatást, vagy a szentmise előtt nem sokkal bekövetkezett balesetet. Erkölcsi lehetetlenség alatt viszont olyan állapotot értünk, amelyben - a keresztény élet egyéb kötelességeinek teljesítése érdekében - nem tudunk részt venni a szentmisén. Ez az eset áll fenn azok esetében, akiknek folyamatosan betegeket vagy csecsemőket kell ápolniuk, vagy azok esetében, akik - elkerülhetetlen munkabeosztás miatt - nem tudják összeegyeztetni munkahelyi kötelezettségeiket a szentmise látogatásának kötelezettségével. Ezzel kapcsolatban azonban meg kell említeni, hogy a kereszténynek kerülnie kell az olyan

„Vasárnaponként, ha repülőgépen ülsz, le kell szállnod és szentmisén részt kell venned”

munkát, amely megakadályozza a vasárnapi szentmisén való részvételt, és hogy mindenesetre az a lelkiismeretes keresztény, aki tudja, hogy egy vagy több vasárnap nem tud szentmisén részt venni, kérjen engedélyt plébánosától a szentmisén való részvétel mellőzésére és a vallásosság más kipótló gyakorlatának elvégzésére. A vasárnapi szentmisén kívül az Egyház más ünnepnapokat is hozzáad, amelyeken kötelező a szentmisén való részvétel, mint például karácsony, vízkereszt és más, a helyi egyházak és püspöki konferenciák által meghatározott ünnepnapok. A szentmisén való részvétel kötelessége feltétlen kötelesség, amelynek csak a fizikai vagy erkölcsi lehetetlenség áll útjában... Ez nem menti fel azokat, akik a rokonaik és barátaik iránti túlzott emberi tiszteletből kihagyják a szentmisét, hogy ne keltsenek bennük ellenszenvet, vagy azokat, akik utazás vagy kirándulás miatt vasárnaponként nem vesznek részt a szentmisén. Még egyetlen vasárnapi szentmise bűnös elmulasztása is az egyik legsúlyosabb halálos bűn, mert Isten megvetéséről, az iránta való szeretet hiányáról és az Ő parancsainak való engedetlenségről tanúskodik. Ő, aki az életet és létünk minden egyes pillanatát adta nekünk, csak hetente egy órát kér vissza tőlünk. Ezért aki elmulasztott egy szentmisét, annak minél hamarabb meg kell gyónnia és feloldozást kell kapnia, hogy visszatérjen a kegyelem állapotába és ne éljen bűnben. Tanúk szerint Szent Pio gyakran megtagadta a feloldozást azoktól, akik nem jártak vasárnapi misére, hogy elgondolkodjanak a bűn rosszindulatán, és csak akkor adott feloldozást, ha valóban megbánták. Szent Piusz szokta mondani: „Vasárnaponként, ha repülőgépen ülsz, le kell szállnod és szentmisén részt kell venned”. Ezért úgy kell megterveznünk vasárnapjainkat és utazásainkat, hogy mindig legyen hely és idő a szentmisére, hogy ne mulasszuk el a keresztény életnek ezt az alapvető kötelességét.

Összefoglalás Katekizmusról

2189 "Tartsd meg a szombatot, hogy megszenteld azt" (MTörv 5,12). "A hetedik napon szombat van, szent nyugalom az Úrnak" (Kiv 31,15).

2190 Az első teremtés bevégzését megjelenítő szombat helyére lép a vasárnap, mely a Krisztus föltámadásával megkezdett új teremtésre emlékeztet.

2191 Az Egyház Krisztus föltámadásának napját a nyolcadik napon ünnepli, melyet méltán nevezünk az Úr napjának.

2192 "A vasárnapot (...) az egész Egyházban őseredeti, kötelező ünnepként kell megtartani." [110] "Vasárnap és más kötelező ünnepeken a hívők kötelesek szentmisén részt venni."

2193 "Vasárnap és a kötelező ünnepeken a hívek tartózkodjanak az olyan munkáktól és tevékenységektől, melyek az Istennek kijáró tiszteletet, az Úr napjának sajátos örömét, az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlását, valamint a test és a lélek szükséges pihenését akadályoznák."

2194 A vasárnap intézménye hozzájárul ahhoz, hogy "mindenkinek legyen elegendő pihenő- és szabadideje a családi, kulturális, társadalmi és vallásos élet ápolására."

2195 Minden kereszténynek kerülnie kell, hogy másokra szükség nélkül olyan terheket rakjon, ami akadályozza őket a vasárnap megtartásában.

Az Apostoli Hitvallás – Hiszekegy

Nagy Péter atya

Bevezető gondolatok:

„Az ember egy törékeny nádszál” – mondja a neves francia gondolkodó Pascal. Törékenyek vagyunk a testünkben, mert egy apró kórokozó végzetesen megbetegítheti testünket. Most még egészségesek lehetünk, de nem tudjuk mit hoz a következő pillanat. Törékenyek vagyunk a lelkünkben is, mert egy csalódás életre szóló törést okozhat bennünk. Jó feltételeink nem sikerülnek ilyenkor, akaratgyengékké válhatunk és végül úgy szellemileg, mint lelkileg is magunkba temetkezve, egészségtelenné válhat gondolkodásunk, hitvilágunk. Amikor az Apostoli Hitvallásról elmélkedünk, tegyük mérlegre saját gondolkodásunkat, hitvilágunkat. A mi hitvilágunk mennyire egészséges? Mennyire tiszta és igaz?

A végtelenségre hangolt, véges emberek vagyunk. Ebből származik a legnagyobb feszültségünk: vagy nem fogadjuk el végességünket és állandóan a végtelenben akarunk élni, vagy letagadjuk a végtelent és a végességünk sziklahasadéka felé igyekszünk. Például: aki nem fogadja el a végességét, az állandóan keresi az önkívületi állapotot – mulat napestig; aki nem fogadja el a végtelent, az csak ennek a világnak élve bedeszkázza a menyböltöt. Mind a két végtet veszélyes. Keserűséget és végül csömört szül.

Ma már nem divat a hitetlenség. Mindenki hisz valamiben, vagy valakiben. Ugyanakkor nem mindenki tudja, hogy hinni nem azt jelenti, hogy valami meg is történhet meg nem is. Hinni ennyit jelent: annak, aki mond valamit nekem, azért hiszem el a dolgot, mert tudom, hogy ő soha nem fog csalódást okozni. Valóban megtartja a szavát. Erre egyedül Isten képes. Az ember esendő lélek. Esendőségében viszont ráébredhet, hogy végső soron az Istenbe vetett bizalom számít, ahogy erről a zsoltáros ír: „Csak Istenben nyugszik meg a lelkem, mert tőle jön segítségem.” (Zsolt 62,1)

„Aki azt mondja: "Hiszek", azt mondja: "Ragaszkodom ahhoz, amit mi hiszünk". A hitbeli közösségnek szüksége van a hit közös nyelvére, mely mindenki számára szabály, és mindenkit összekapcsol a hit azonos megvallásában.” (KEK 185.) – köti lelkünk az egyház katekizmusa, hogy miként beszéljünk a hitről. Tehát hinni és hitet megvallani, csakis közösségben lehet. Szükség van a hit közös nyelvére – ami az Apostoli hitvallásban (Hiszekegy) van megfogalmazva. Erről fogunk elmélkedni az elkövetkezendő időkben, hogy valóban mérlegre tegyük gondolkodásunkat, hitvilágunkat.

Uradat, Istenedet Imádd!

Pintér Zoltán

A TEREMTŐ parancsba adta:
"URADAT, Istenedet imádd!"
Törvényt sért az,
Ki Istenre nem hallgat.
Az Úr az ő parancsaival
A mi javunkat akarja. Az "imádom" kifejezést
Nem szabad használni
Teremtményre, se személyre,
Szülőre, gyermekre, unokára,
Se állatokra, se ételekre,
Semmiféle kedvtelésre...
Ki az Urat nem imádja,
Saját üdvösségét kockáztatja.
A szenteket csak tiszteljük,
Ám, példájukat követjük...
Nekünk minden Isten ajándéka.
Őt illeti érte hála!
Véssük mélyen szívünkbe
A Szentírás bölcs tanítását,
Vezérünk lesz az élet útján.
Imádjuk az ég és föld Urát,
Szent áldását adja reánk,
Kérjed te is testvér, barát!

AZ IMA ISKOLÁJÁBAN

Pierre Clorivière

Pierre-Joseph Picot de la Clorivière (1735-1820) a bretagne-i Saint-Malóban született, belépett a jezsuitákhoz, pappá szentelték, és apostoli tevékenységét Belgiumban és Angliában végezte. 1773-ban XIV. Kelemen pápa elnyomta a Jézus Társaságát, Picot de la Clorivière pedig kolostorok lelki igazgatójaként folytatta apostoli tevékenységét Franciaországban. A Mont Valérienben - Párizs közelében - élő remeték egy csoportja számára készített egy kis írást az imádságról: „Megfontolások az imádság és az elmélkedés gyakorlásáról”. Magyar fordításban fejezetekben közöljük ezt az írást, amely tömörségében sokak számára olvasmányos, de hatékonyságában hasznos segítség lesz imádságunk javításához.

Előszó

Nincs olyan kötelesség, amelyre gyakrabban és sürgetőbben figyelmeztetnénk magunkat, mint az ima és az elmélkedés gyakorlására. Minden szent könyv arra sürget minket. Az evangéliumban maga Jézus Krisztus és Szent Pál és másik apostolok az ő leveleiben int minket arra, hogy állandó legyen ez a gyakorlás. A szent atyák egyhangúan dicsérik és fardhatatlanul beszélnek az ima szükségességéről, fenntartásáról és előnyeiről.

Az ész, ami ebben a pontban összeegyeztethető a hittel, fordít a józan észű embernek egy szinte azonos beszédet. Nagyon világosan megérteti vele, hogy érte a legigazságosabb, legfontosabb, legmegtisztelőbb és legelőnyösebb kötelesség éppen az, hogy minden órában a hálaadását kifejezzen annak, aki megadta neki a létezést és akitől minden pillanatban megkap számtalan mindenféle segítséget. Hogy, használja a lelke minden képességét, minden erejét és főképp a beszédképességét, hogy megdicsérje és megáldja a fenséges Istent, akitől lényegileg függ és aki előtt minden teremtetett lény semmi. Hogy, használja ezt a hallhatatlan lehetőségét, amit az isteni Felség ad az embernek, hogy beszéljen vele. Hogy, a sürgető szükségletekében kérjen a segítségét annak, aki egyedül segítheti és biztosíthatja a boldogságot. Arról az az ember, aki nem látja vagy hallja ezt az igazságot, nem mondható, hogy teljes mértékben birtokában van az értelem képességeinek.

Minden embernek, országnak és időnek a tapasztalata állandóan ellát minket annak a bizonyítékával, amit a vallás, az ész és a tekintély tanít nekünk és amit az ima természete is cáfolhatatlan bebizonyít. Egy ima embere minden erénnyel van ellátva, egy tökéletes ember. Az, aki elhagyja az ima gyakorlatát, megszűnik az lenni, ami volt, és magán viseli a kárhozat jelét. Minden időben és minden országban az ima gyakori végzése megsokszorozta a szenteket, a jó rendet megtartotta és biztosította a jólétet a népeknek. A szerzetesi közösségek és rendek megmaradtak az eredeti buzgóságban addig, amíg bennük az ima szelleme fent volt tartva. Akkor igaz, hogy az ima gyakorlása a kereszténynek lényegi és szükséges kötelességét. Abból fakad, hogy muszáj oktatni a keresztényt arra a súlyos kötelességre és a módra, amivel el lehet végezni.

Ima természete és kitűnő értéke

Az ima a léleknek és a szívnek az Istenhez való felemelése. Ezáltal az ember Isten végtelen fenségének fizeti meg a hódolatot, amellyel lényegében úgy tartozik Neki, mint teremtetőjének, legfőbb urának és egyetlen céljának, vagy úgy, hogy imádja és szemléli nagyságát és kimondhatatlan tökéletességét, vagy úgy, hogy dicséretét ünnepli, vagy úgy, hogy megvallja saját függőségét és nyomorúságát, vagy úgy, hogy alázatosan és bizalommal kéri Tőle mindazt, amire lelkének és testének szüksége van.

Szentelni magát az imára, akkor, azt jelenti, hogy elragadjuk gondolatainkat és érzelmeinket a világról és minden teremtett dologtól, hogy csak Istenre megszegezzük őket, minden teremtett látható és láthatatlan lény fölé. Azt jelenti, hogy elhagyjuk az emberekkel tartott beszélgetéseket, hogy Istennel beszéljünk, akinek a mindenható keze a semmiből teremtette angyalokat és embereket. Azt jelenti, hogy bizonyos módon be vagyunk vezetve az égi szellemek tarsáságába és elvégezzük itt a földön egy olyan feladatot, amit ők helyesen tartják a legdicsőségesebb privilégiumuknak.

Azután, hogy mindezt mondtunk, még nem eléggé magas ábrázolást megadtunk az imáról. Mivel mindig Jézus Krisztus által és Jézus Krisztusban imádkozunk, az ő titokzatos teste tagjaiként; mivel, a népek apostola szerint, A Lélek azonban maga jár közben értünk, szavakba nem önthető sóhajtozásokkal” (Rm 8, 26), imádkozni annyit jelent, hogy megszorítjuk a kötelekeket, amiket Jézus Krisztus létrehozta velünk; hogy bizonyos értelemben szervként szolgálunk neki; hogy jelentkezünk az Atyais-

ten előtt az ő érdemeivel felruházva, amint ő a bűnével akarta mutatkozni; hogy vele és tőle függően, az emberiség javára és különösképpen az Anyaszentegyház javára való közvetítőkké válunk; hogy egy természetfölötti hatalommal el vagyunk látva, amit csak Isten adhatott volna nekünk, mivel szeretett gyereki vagyunk; hogy a Szentlélek vonzalmát és indíttatását követjük.

Nagyon fontos, hogy minden keresztény, és különösen azok, akiknek hivatásuk alapján kell törekedni az életszentség tökéletességére (vagyis a szerzetesek és a papok) és ennek következtében egy ima életét kell élni, gyakran hivatkozzanak ezekre az állításokra. Így tudatában levő annak, hogy milyen nemes az imagyakorlás és milyen fenséges önmagában, azt tartják nagyon tiszteletre méltónak, hogy sok időt szentelhetnek erre a gyakorlásra és így mindenkor új buzgósággal felkészüljenek rá. Az a becsület, amit a keresztény fordít az ima iránt, a buzgósága, amivel felkészül rá, és főképp az a mód, amivel elvégzi, arányban áll az Istentől kapott ajándékokkal és megméri az életszentség útján való fejlődését.